

Jag tror att det är en klar överdrift att kalla det "jazzeran".

Gränsen mellan jazzband och dansband var inte alltid så tydlig på den tiden.

Därför föll det sig naturligt att jazzmusiker hamnade i landets folkparker. De spelade väl en lite avslipad variant av det de skulle ha spelat annars? När det blev för mycket "jazz" blev det nog en del bråk med publiken och "parkivars" (folkparkschefer). Jag kan bara tänka mig situationer som måste ha uppstått runt stockholmsmusiker som Lars Gullin m.fl. Men det finns säkert dokumenterat i någon intervjubok eller så.

Min pappa har berättat många intressanta (och roliga!) storys från den tidens turnéer. En är om den kvällen när Idrees Suliman (en trumpetare som bodde i Sverige en period) hade varit i högform och spelat en massa långa solon. Men parkivarn hade blivit som tokig av ilska...

Men det här är inte ett storyskrivardokument, utan en notering om att den som pratar om "jazzeran" i folkparker o.dyl. nog har en överdriven uppfattning om den svenska landsbygdsbefolkningens på 40-60-talen benägenhet att dansa till typ Charlie Parkermusik.

Se Oktoberteaterns film Sven Klangs kvintett, så får du en bra beskrivning av skärningpunkten mellan jazz och dansmusik i denna era. På köpet får du en hel påse godis.

Dicken Hedrenius